

Δεν είναι εύκολο να εκφέρεις λόγο για αυτούς που εγκατέλειψαν τα εγκόσμια. Γίνεται δύσκολο αν τους γνώριζες, ακόμα δυσκολότερο αν τους συμπαθούσες και δυσβάσταχτο αν εγκατέλειψαν τα εγκόσμια νωρίτερα ή και σφόδρα ταλαιπωρημένοι.

Ο λόγος, κατ' αρχάς, για τον Παύλο Μοσχούτη που έχασε τη μάχη με τον καρκίνο το Σάββατο 21 Αυγούστου.

Στην εικόνα, αριστερά, με τον Τίμο, από την εκκίνηση του Γύρου Πελοποννήσου τον Φεβρουάριο του '78. Κάτω, από την ανάβαση Διονύσου το '76. Συμμετείχε στο ενιαίο με τα 127. (φωτό: αρχείο Φ.Φ/Γ.Κ.)

Τριάντα ένα καλοκαίρια νωρίτερα, θυμάμαι τον Παύλο πολύ νέο, γεμάτο ζωή αισιοδοξία. «Λασπλάνος»

ήταν το παρανόμι που του είχε προσδώσει η στενή περι των αγώνων φρουρά και έτσι ήταν.

Καθαρό πρόσωπο, καθαρότερο βλέμμα, γεμάτο παρουσιαστικό, χαμόγελο και τα λαμπερά του γαλάζια μάτια έτοιμα να σε πείσουν για ότι σχεδόν ήθελε. Δεν χρειαζόταν άλλα προσόντα, μολοντούτο τα είχε. Ωραίο αγόρι από καλή και ισχυρή οικογένεια, αθλητικός και ανταγωνιστικός.

Ο κόσμος ήταν δικός του. Η συνέχεια ενδεχομένως να μην ήταν η αναμενόμενη, αλλά στην άδηλη περιπέτεια της ζωής, οι προγραμματισμοί συχνά δεν έχουν λόγο...

